

teten (i allmänhet starkare för banorna med stor lutning) framkallar den på asteroidernas yta årstider af ett helt annat slag, än som förekomma på jorden.

Dessa världar äro mycket små, när de jämföras med jorden. Det är verkligen skada att de ej upptäcktes vid den tidpunkt då Leibnitz och Bernouilli utbytte tankar om det oändligt lilla; de båda namnkunniga kämparne skulle kunnat förflytta sina pepparkorns-menniskor till dem. Den största bland asteroiderna, Vesta, mäter endast 39 mil i diameter; en planet med knappast 20 mils radie! Se der en ganska anspråkslös ö i rymdens ofantliga archipelag, hvilken näppeligen skulle kunna reta vår ärelystnad. Hvem vet emellertid? Stoltheten står ofta i omvänt förhållande till värdet. Måhända herrskaren öfver denna lilla ö anser sig vara den förste näst Gud, den högst stående bland lefvande varelser; måhända de der, liksom här, göra till sitt lifs uppgift att lägga några tum jord till sitt herravälde, att strida om förvärfvandet af ett stoftkorn. Men Vesta är likväl en jättinna, jämförd med sina syskon; det fins bland dem klot, hvilka vi *nästan* skulle kunna hålla i handen och låta rulla öfver våra fält; Hestia, till exempel, som ej har mer än en mils radie, och hvars massa man skulle kunna forsla på en konvoj af handelsfartyg. Dessa små planeters yta är mindre än våra läns; en god fotgängare skulle på en dag kunna gå rundt omkring dem. Huru stora känna vi oss icke vid sidan af dessa små dvergar! Huru starka känna vi oss icke bredvid dessa svaga telningsar! Jemförelsen är helt och hållet till vår fördel, det kan ej förnekas; låtom oss stanna här, der vi herrska i hela vår storhets majestät... Men framför allt låtom icke våra blickar irra utanför denna Lilleputtarnes familj, ty de skulle, ty värr! falla på den store och ädle Jupiter, som majestätiskt simmar der borta i rymden, och vi skulle plötsligt känna oss återfalla i vår medelmåttas afgrund.